

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. június 16-án.

Textus: Márk evangéliuma 8. rész 34. verse: „Ekkor magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt, és ezt mondta nekik: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem!”

Kedves Testvéreim!

Mielőtt mélyebben belemennénk ennek az evangéliumi szakasznak az üzenetébe, hadd zárjak rövidre egy olyan gondolatsort, amiről ma biztosan nem lesz szó. Ez pedig az a kijelentés, amikor nehézségben, fájdalomban vagyunk, hogy mindenkinek vinnie kell a maga keresztyét. Vagy másként, mindenkinek meg van a maga keresztye. Bármennyire is igaz, bármennyire is helyes, de nem következik közvetlenül a felolvasott igeszakaszból. Röviden tehát: nem foglalkozunk a saját terheink hordozásával. Annál inkább foglalkozunk azzal, hogy mit jelent igazán a Krisztus követés.

A legelső, amit megfogalmazhatunk, hogy Jézus felszólítása mindenkinek szól. „Magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt”. Nem csak a közvetlen tanítványokat szólítja meg Jézus. Nem csak azok felé fordul, akik már ismerik Őt. Megváltónk számára mindenki a célközönséget jelenti. Azok is, akik még soha nem hallottak róla. Azok is, akik csak érdeklődnek. Mindenkinek, aki ott van, elmondja, hogy mit is jelent a Jézus-követés. Mindenkire vonatkozik ez a néhány gondolat, aki tanítvánnyá szeretne lenni. A mai napon ezért szól mindenki felé, aki itt ül a tatai református templomban Szentháromság vasárnapján.

Két gondolat van, amit a mai napon megtanulhatunk. Az egyik így hangzik: aki Jézus tanítványává szeretne lenni, annak meg kell tagadnia önmagát. A jobb megértés miatt elmondom azt a történetet, amit talán mindenki jól ismer, amikor Péter megtagadta Jézust. Ott volt Jézus elfogatásának napján a főpap udvarában. Akkor egy szolgálólány odalépett hozzá és ezt mondta neki: Te is a galileai Jézussal voltál. Péter azonban beismerés helyett tagadott és ezt mondta: Nem tudom, mit beszélsz. Amikor elment onnan, akkor egy másik szolgálólány is biztosan állította: ez is Jézussal volt. Péter erre azt mondta, hogy esküszöm, hogy nem ismerem azt az embert. Egy harmadik ember is megszólította, hogy még a tájszólásod is elárul, mert a galileai emberek beszélnek így. Péter átkozódott, esküdözött, hogy nem ismeri Jézust. Ezzel háromszor tagadta meg Mesterét.

Ugyanezt jelenti az is, amikor saját magunk megtagadásáról van szó. Jézus követésében magammal teszem meg azt, mint amit Péter tett Jézussal. Megkérdezik, hogy ki is vagy te? Akkor pedig nem azt kezdem felsorolni, hogy hol születtem, mit tettem én, hanem elmondom talán a nevemet, majd ezt követi a legfontosabb információ: én Jézus követője vagyok. Ezen kívül semmi más nem számít. Kimondom: nem is ismerem azt, akiről itt szó van, vagyis nem ismerem magamat. Aki követi Jézust és megtagadja magát, az igazából lemond a saját lényéről.

Ebben pedig ott vannak a saját gondolataim, érzéseim, kívánságaim. Nem azt nézem majd, hogy nekem mi a legjobb, és nem fogok küzdeni mindenem át, hanem megnézem, hogy Jézus szerint mi az, ami nekem a legjobb, és azt valósítom meg az életemben. Nem azt nézem, hogy miként tudok a legjobban előre haladni, hanem azt, hogy Jézus milyen úton szeretne vezetni engem. Nagyon kemény kérés, de tulajdonképpen arról van szó, hogy nem veszem tudomásul mindazt, ami a saját vágyam. Ezeket pedig nem elfojtom, meg nem eltaposom, hanem odaadom Jézusnak, hogy Ő formálja át.

Magamat megtagadni azt jelenti, mint amikor rendkívül nagy értékű gyémántra bukkanok, és azt hihetetlen nagy pénzért el tudnám adni. Már gondolkodom rajta, hogy hova fogok utazni, milyen házat építek belőle, miként segítem a rászorulókat, hogy lesz magánrepülőm, meg saját jachtom, és akkor ahelyett, hogy eladnám, odaadom egy gyémántművesnek, hogy csiszolja ki. Olyan gyönyörű munka kerül ki a kezéből, hogy eszembe sem jut eladni azt a gyémántot, hanem megtartom magamnak, hogy gazdagítsa az életemet. Nem fogok utazni, nem lesz szép új autóm, de lesz egy olyan gyémántom, ami senkinek nincsen.

Krisztust követni, Őbenne hinni ezt a változást jelenti. Nem az számít, hogy én mit szeretnék, hogy mennyi álomom és vágyam van, hanem az érdekes az, ami Krisztusé. Minden álmomat, minden vágyamat, minden tervemet Őneki adom, és aztán visszakapok valami egészen mást. Valószínűleg nem földi utazás vágyát, hanem a mennyei ország iránti vágyat kapom meg. Feltehetőleg nem a földi kapcsolatok építését tartom majd szem előtt, hogy minél előrébb tudjak jutni, hanem a gyülekezet közösségében keresem a kapcsolatot, hogy a hitem folyamatosan erősödjön. Valószínűleg a külső szemlélők szerint sokat veszítettem. Valójában azonban megkaptam egy olyan kincset, ami nem csak a földi világban gazdagít engem, hanem örök életre kincset jelent. Aki Jézust akarja követni, az tagadja meg magát, azért, hogy Jézussal örök kincset kapjon meg.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. június 16-án.

A másik felszólítása Jézusnak azok felé, akik Őt akarják követni, így szól: „vegye fel a keresztyét”. Ha még jobban ki akarom hangsúlyozni Jézus szavait, akkor azt mondhatom, hogy vegye fel a saját keresztyét. Ebben a felszólításban benne van az előbb megfogalmazott gondolatsor is, a magam megtagadása, de ugyanakkor az is, hogy most már csak egyetlen út létezik számomra, amelyik boldoggá tesz, amelyik örömet okoz, amelyik kiteljesít, ez pedig Jézus Krisztus útja.

Ki az, aki a saját keresztyét felveszi? Az, akit keresztre feszítésre ítélték, aki már nem fellebbezhet, aki jogerős ítélettel megy a kivégző hely felé. Jézus történetéből is tudjuk, hogy minden elítéltnak vinnie kellett a saját keresztyét a kivégzés helyéig. Ő pedig azt mondja, hogy aki Őt akarja követni, annak lélekben ugyanezt az utat kell bejárnia. Ki kell mondani, hogy nincsen már más út, nincsen már más lehetőség. A saját életemmel leszámoltam, az már nekem nem fontos, de fontos az örök élet, amit Jézus Krisztusban kaphatok meg. Ez a gondolkodás váltás az, amit az egyik mai dalszövegíró, Kowalsky fogalmazott meg: „Ne érts félre érte, de ha itt most véget érne az életem, akkor is én lennék a legboldogabb”. Felveszem a saját keresztemet, vagyis tudom, hogy Jézussal együtt a legboldogabb út az enyém.

Aki Megváltónkat követni akarja, annak fel kell vennie a saját keresztyét. Ebben benne van még egy nagyon fontos gondolat. Ez pedig az, hogy az új életet csak a halálon keresztül lehet elnyerni. Mindent, amiről azt gondoltam, hogy az enyém, azt eltemetem, hogy aztán várjam Isten ajándékait. Pál apostol írta le, hogy „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Galata levél 2.20) Az én új életem azért valósulhat meg, mert Krisztus meghalt a kereszten, és eltörölte, lemosta az én bűneimet.

Aki Jézust akarja követni, annak fel kell vennie a saját keresztyét. Ez a keresztfelvétel a saját döntés. Nem ítélem engem senki halálra, hanem magamnak kell eljutnom oda, hogy észreveszem: ha így halad tovább minden, akkor az a halál felé vezet. Éppen ezért felveszem a saját keresztem. Elhatározom, hogy elfogadom azt, amit Jézus értem tett. Elfogadom azt, hogy az életem önmagában semmit nem ér, csak úgy, hogyha Jézus Krisztussal együtt élek.

Valahogyan hasonlít ez a lépés ahhoz, mint amikor úgy 10-12 évvel ezelőtt bevezették a kerékpárosok számára a láthatósági mellény, a köznyelvben kukás mellény, kötelező használatát. Nagyon sokan mondták akkor nekem, hogy ennek semmi értelme. Én azonban elhatároztam, hogy a kerékpár túrán nem csak én, hanem valamennyi fiatal is ilyet fog hordani. Megdöbbenő volt a különbség, ahogyan az autósok viszonyultak hozzánk. Amíg mellény nélkül bicikliztünk, akkor a kanyarban is előztek, alig hagyva helyet a visszapiillantó tükör és a kormány között. Amikor ránk került a mellény, akkor csak olyan helyen előztek, ahol belátható volt az útszakasz, és nagyobb ívben kerültek ki minket. Eldöntöttük, hogy mi nem másokhoz igazodunk, nem mások véleménye szerint cselekszünk, hanem úgy, hogy az a lehető legjobb legyen nekünk.

Jézus Krisztust követni ugyanezt jelenti. Sokan nem így élnek. Sőt, a vélemény is inkább az, hogy ennek semmi értelme. Én mégis úgy határoztam, hogy ezen az úton fogok járni. Ezért felvettem a keresztemet, hogy kövessem az én Megváltómat, Jézus Krisztust.

Kedves Testvéreim! Biztos vagyok abban, hogy ez a mai prédikáció nem csinált kedvet ahhoz, hogy itt most mindenki Jézus Krisztus követésére szánja el magát. Ez azonban így van, ha tényleg a Megváltóval akarunk kapcsolatba kerülni. Ha az egyházzal, az lehet kellemes. Ha a lelkésszel, még az is lehet vonzó. Ha Krisztussal, akkor észreveszem, hogy az első lépés, vagyis az, hogy tagadjam meg magamat, egyáltalán nem könnyű. A második lépés, hogy vegyem fel a saját keresztemet, az sem egyszerű. Még lehet, hogy a harmadik és negyedik lépés sem az. Viszont ami utána jön, az minden ember életét felemeli. Megtapasztalom azt a csodát, hogy bár megtagadtam magam, de mégis rengeteg álommal gazdagodtam. Megtapasztalom, hogy bár nekem kellett felvennem a keresztet, igazából már nem én hordozom a keresztet, hanem a kereszthordoz engem. Meg fogom tapasztalni azt, amit az egyik énekünk is megfogalmaz: „Boldogságnak napja süt rám; jószág, fény jár utamon: a keresztfé ragyogásán fényesebb lesz szép napom. Áldássá lesz ott az átok, megbékéltet a kereszth; el nem múló boldogságod, békességed ott keresd!” (230. dicséret 3-4. vsz.)

Amen!